

ילדים ביער

דונוהו-לורנץ
1913

לפני שנים רבות חי איש אציל עם אישתו ועם שני ילדיו מאוד חמודים, שרל ומרי. יום אחד ההורים חלו במחלה קשה וידעו שהם ימותו בקרוב. לכן אבא פנה לאחיו וביקש שיטפל בילדיו, יחנך אותם כראוי לבני אצילים, וכשיגדלו ויתחתנו, כל רכושו יתחלק ביניהם. אך אם ימותו קודם, הרכוש יעבור לאח.

אחרי מות הוריהם הילדים עברו לחיות עם הדוד. תחילה הכל התנהל כשורה, אך עסקי הדוד לא צלחו. הוא התלבט זמן רב, אך האפשרות לרשת את רכושו של אחיו קסמה לו. לכן הוא הודיע לילדים שישלח אותם לבית הספר, אך במקום זאת מסר אותם לשני שודדים, ושילם להם כדי שייקחו וימיתו את הילדים. השודדים, שקיבלו את כספם מראש, לא המיתו את הילדים, אלא הובילו אותם לעומק יער גדול. אחרי הליכה ארוכה

הילדים התעייפו ונעשו רעבים. השודדים אמרו להם לשבת על האזוב ולהמתין, והם בינתיים יחפשו להם אוכל. הילדים המתינו זמן רב, אך השודדים לא חזרו. רעבים מאוד, הילדים החליטו לחפש אוכל בעצמם. אכן אחרי חיפוש ממושך מצאו שיחי אוכמניות, אכלו מהם ואחרי ששבעו שכבו על האזוב ונרדמו. כשרק הילדים נרדמו, הופיעה במקום משפחת סנאים ששיחקו במחבואים. הם קפצו בין ענפי העצים והקימו רעש גדול. תוך כדי המשחק הביטו למטה וראו את הילדים הישנים.

הסנאים נבהלו מאוד והתפזרו מיד לכל הצדדים, בפחד מהדבר המוזר הזה שלא ידעו מה הוא. הם הציצו בהסתר מאחורי העלים וראו שלאט-לאט מתקרב למקום ארנב פטר. פטר קפץ ממקום למקום בקפיצות איטיות, כי בטנו הייתה מלאה בכרוב, אותו אכל בגן של מק גרגור.

פטר הארנב היה סקרן גדול. כשהתקרב לילדים התיישב על רגליו האחוריות והתחיל לנחש מה קרה להם ולמה הם שוכבים בשקט כזה.

כשהסנאים ראו שלפטר לא קורה דבר, ירדו מהעצים והצטרפו אליו. גם הם והביטו בפליאה על הילדים הישנים. תוך זמן קצר התאספו במקום גם חיות יער אחרות, ובסוף סביב הילדים עמדו סנאים, ארנבות, עכברי שדה, דביבונים ועוד חיות קטנות אחרות. פטר החליט כבר לחזור הביתה ולספר הכל לאמו, כשמעל החיות נשמע משק כנפיים ורובין, אדום-החזה, התיישב על ענף. החיות התחילו מיד להציף אותו בשאלות, כי ידעו שאדום החזה הוא חכם מאוד. רובין אמר להם להפסיק לרעוש. "שקט. דברו אחד-אחד" אמר "אחרת תעירו את הילדים. לא, טיפשוניים, הם לא מתו, הם רק ישנים." כשרובין החכם ראה את הילדים השוכבים על הארץ, התחיל לדאוג להם. הוא ידע שדוב גדול מסתובב לא רחוק, ועלול עוד לטרוף אותם. ואז בא לו רעיון. הוא יכסה אותם בשמיכה מעלים, וכך יהיה להם יבש וחמים, וגם הדוב לא ירגיש בהם.

לכן הוא נתן צפצוף חזק וקרא אליו את כל אדומי החזה שבסביבה. הוא הסביר להם את כוונתו והם מיד ניגשו למלאכה, אך רובין חשש שיותר מדי בעלי חיים קטנים התאספו במקום. לכן הזכיר להם שבקרוב יבוא ערב והינשוף יתחיל לצוד אותם. זה שכנע את החיות הקטנות, והן התפזרו לבתיהן. הילדים היו כה עייפים מהדרך הארוכה שישנו עד שהשמש האירה את פניהם. הם הופתעו מאוד כשמצאו את עצמם מכוסים בשמיכת עלים. הם גם מצאו לידם ערמות קטנות של אגוזים וגרגירים, שחיות היער הביאו להם. הם אכלו את ארוחת הבוקר הזו בתיאבון, משוכנעים שהיו אלה פיות שדאגו להם כך. אך אחר כך הרגישו בזוגות עיניים הרבות שמציצות ומביטות עליהם מכל הצדדים. חיות היער לא רק אספו אוכל לילדים, אך גם דאגו למצוא להם מקום מגורים ראוי. מאחר שפטר היה האמיץ ביותר מכולם, הוחלט שהוא יוביל את הילדים לביתם החדש.

הוא יצא מבין העצים, כדי שהילדים יוכלו לראות אותו. מרי הרגישה בו ראשונה. היא מחאה כף וקראה, הנה ארנב! בוא, בוא אלי ארנב חמוד!" פטר הסתובב והתחיל לקפוץ בדרך, כשהוא מדי פעם מסתובב ומביט אחורה, כאילו אומר "בואו אחרי." הילדים תחילה לא הבינו אותו, ואז הוא נעצר, נענע בראש ורקע ברגל. הם הבינו זאת והתחילו לרוץ אחריו. תוך זמן קצר הגיעו לעץ חלול ושם פטר נעצר. "הו, איזה בית יפה נוכל לעשות לנו כאן" קרא שרל. "נכון, בוא ונתחיל מיד לסדר אותו" ענתה מרי, והם התחילו מיד בעבודה. הם עבדו יום שלם ובערב הכל היה כבר מסודר יפה. הם הכינו מיטה מענפי ברוש, שולחן מאבן ושתי אבנים קטנות ככיסאות, ואפילו צלחות מחתיכות קליפת עצים.

הילדים חיו בעץ החלול זמן רב ושיחקו עם ידידיהם, חיות היער.

אבל יום אחד פגש אותם נסיך, שבא לצוד ביער ליער. הוא הזמין את הילדים אליו הביתה אך הם לא רצו. תחילה לעזוב את ידידיהם והמשיכו לגור בעץ החלול. רק לקראת החורף עברו לארמונו של הנסיך ומאז חיו אצלו עד שגדלו ובגרו.

הם לא שכחו את ידידיהם מהיער ובאו לבקר אותם בקיץ כל שנה, וכששרל גדל ונעשה לצייד מעולה הוא צד את הדוב האכזר ואת הינשוף הטורף. שמחה גדולה שמחו חיות היער כי עתה יכלו לחיות ביער בשקט וללא סכנה.

כשהתבררו לנסיך תולדות הילדים הוא אסר מיד את הדוד הנבזה ודן אותו לכלא לכל החיים. וכששרל ומרי בגרו, הם התחתנו ושתי הזוגות חזרו לבית הורים, שם המשיכו לחיות עד מותם.